

23, stk. 2 og 3, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. Efter § 23, stk. 1, i loven er Danmarks Radio erstatningsansvarlig for skade, der retsstridigt forvoldes ved radio- og fjernsynsudsendelser. Den person, der har voldt skaden, er efter stk. 2 selv ansvarlig »i det omfang det findes rimeligt under hensyn til handlingens beskaffenhed, skadevolderens stilling og omstændighederne i øvrigt«. Reglerne i loven om radio- og fjernsynsvirksomhed bygger på straffelovrådets betænkning nr. 487/1968 om ansvaret for fjernsynsudsendelser. Der henvises til betænkningen side 22-28.

Den foreslåede bestemmelse har normalt kun betydning i de tilfælde, hvor arbejdstagerens ansvar ikke er dækket af en driftstabsforsikring eller tingsforsikring eller af arbejdsgiverens ansvarsforsikring. Er dette tilfældet, gælder reglen i § 19, stk. 3, jfr. § 21, og der er således kun erstatningsansvar for arbejdstageren, hvis skaden er forvoldt forsætligt eller ved grov uagtsomhed. Der henvises til bemærkningerne til § 19, stk. 3.

Stk. 1 vedrører den hyppigst forekommende situation, at skadelidte vælger at kræve erstatning hos arbejdsgiveren. Efter bestemmelsen har arbejdsgiveren kun regres mod den ansatte, såfremt det findes rimeligt under hensyn til den udviste skyld, arbejdstagerens stilling og omstændighederne i øvrigt.

Stk. 2 vedrører den situation, at skadelidte undtagelsesvis vælger at kræve erstatningen hos arbejdstageren. Efter stk. 2, 1. pkt., kan arbejdstagerens ansvar over for skadelidte lempes. Ved afgørelsen heraf skal der ikke blot ses på arbejdstagerens forhold, men også på skadelidtes interesse. Reglen i stk. 2, 1. pkt., kan medføre, at arbejdstageren kommer til at betale et større beløb til skadelidte, end det beløb han skulle have betalt, hvis arbejdsgiveren havde betalt erstatning til skadelidte og derefter gjort regres efter stk. 1. Bliver dette tilfældet, giver reglen i stk. 2, 2. pkt., arbejdstageren ret til regres mod arbejdsgiveren.

Stk. 3 giver en almindelig regel om ansattes erstatningsansvar over for arbejdsgiveren i tilfælde, hvor der ikke er tale om noget ansvar over for tredjemand. Ansvaret er begrænset på samme måde som regresansvaret efter stk. 1.

Lempelsesreglerne finder som nævnt anvendelse på arbejdstageres ansvar. Det er hensigten, at reglen ligesom § 19, stk. 3, skal finde anvendelse på personer, for hvis uforvarselige skadegørende handlinger en hvergiver er ansvarlig efter bestemmelsen i Danske Lovs 3-19-2. Begrebet arbejdstager har således i forslaget en bred betydning. Reglerne finder bl. a. anvendelse på offentligt ansatte.

Som anført i pkt. 3.2. i de almindelige bemærkninger medfører stk. 2, at arbejdstageren i tilfælde, hvor arbejdsgiveren er insolvent, kan komme til at betale erstatning til tredjemand, selv om reglerne om forholdet mellem arbejdsgiveren og arbejdstageren fører til, at sidstnævnte har regres mod arbejdsgiveren.

Bestemmelsen i stk. 3 gælder skade, som den ansatte forvolder arbejdsgiveren i tjenesten. Der tænkes herved navnlig på direkte skadesforvoldelse, f. eks. for beskadigede eller mistede varer eller arbejdsredskaber. Bestemmelsen er imidlertid generelt formuleret og omfatter også ansvar, der skyldes, at den ansatte misligholder ansættelsesaftalen, f. eks. ved at udeblive fra arbejdet. Selv om bestemmelsen som nævnt i princippet finder anvendelse, er der ikke tænkt nogen væsentlig ændring i forhold til den praksis, der er opbygget vedrørende erstatning som følge af misligholdelse af en ansættelsesaftale.

Dansk Arbejdsgiverforening har i sin udtalelse oplyst, at det er almindeligt, at der i individuelle ansættelseskontrakter eller i kollektive overenskomster aftales egentlige hæftelsesklausuler, f. eks. for manko i kassebeholdninger, svind i værktøj, materialer eller varebeholdninger m.v. Foreningen er af den opfattelse, at sådanne bestemmelser værner imod skjult forsæt og overflødiggør diskussion om ansvaret for en opstået mangel, og at sådanne aftaler derfor fortsat bør kunne indgås.

Det følger af lovforslagets § 27, stk. 2, at § 23 ikke kan fraviges til ugunst for arbejdstageren. Dette medfører, at de ovennævnte aftaler er ugyldige, i det omfang arbejdstagerens ansvar går ud over reglerne i § 23. Det vil dog fortsat kunne aftales, at den ansatte som led i sit arbejde har ansvaret for, at der ikke forekommer svind i værktøj etc. eller manko i kassebeholdningen, og en sådan aftale bør der tages hensyn til ved bedømmelsen af erstatningskravets rimelighed. Ved vurderingen bør bl. a. lægges vægt på, om aftalen er sædvanlig, samt om den er naturlig i forbindelse med den ansattes stilling. Justitsministeriet finder på denne baggrund, at der ikke er behov for en særlig bestemmelse om, at der fortsat kan indgås aftaler af den af Dansk Arbejdsgiverforening nævnte karakter.

§ 23 i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, aktieselskabslovens § 143 samt anpartsselskabslovens § 113 indeholder særlige lempelsesregler. Disse regler foreslås ikke ændret.